

דף סא.

עין משפט ה. חו"מ סימן ריה סעיף א

א. האומר לחבירו בית כור א עפר אני מוכר לך, והיו בתוך השדה עמקים שהם עמוקים עשרה טפחים אע"פ שאין בהם מים, או היו בה סלעים גבוהים עשרה טפחים ורוחבן ד' הרי אין אלו נכללים בתוך הבית כור ו ולוקחם בלא דמים.

הגה: וי"א דנשארו למוכר, והלוקח צריך ליקח שאר השדה ובלבד שיכול להעביר המחרישה ביניהם.

עין משפט ו. אה"ע סימן לח סעיף כב

כב היה לו בית כור עפר והיו בו בקעים עמוקים י' טפחים או סלעים גבוהים י' טפחים, אם היו הבקעים מלאים מים, הרי הן כסלעים ואין נמדדין עמו, מפני שאינם ראויים לזריעה; ואם אינם מלאים מים, נמדדין עמו, מפני שאינם ראויים לזריעה; ואם אינם מלאים מים, נמדדים עמו, מפני שהם ראויים לזריעה. ובור מלא מים, אע"פ שאינו בר זריעה, נמדד עמו.

עין משפט ז. אה"ע סימן לח סעיף ב

ב. כל תנאי צריך שיהיה בו ד' דברים: א. תנאי כפול, ב. הן קודם

ג. שדה שרגילין לזרוע בו ל' סאין. סמ"ע ס"ק א'.

ד. ב"ב ק"ב ע"ב, וכתב ה"ה בפכ"ח ממכירה הלכה א'. דוקא שאמר לו בית כור עפר דמשמע הראוי לזריעה ואם לא אמר לו "עפר" אפי' כולם סלעים לוקחו הלוקח, וכ"כ הטור בשם הרשב"ם והרמ"ה והעיר דהרמ"א היה לו לכתוב בשם י"א דה"ה בלא אמר לו עפר אלא בית כור לבד. באר הגולה ס"ק א'.

ה. ואין הלוקח יכול לומר שאינו רוצה שדה מופסקת בסלעים, ובלבד שלא יפסיקו בכל אורך השדה שאז אינו יכול להעביר המחרישה ביניהן. כ"כ הרא"ש שם. סמ"ע ס"ק ו'.

ו. כתנאי בני גר ובני ראובן. קידושין ס"א ע"ב,

ללאו ז, ג. תנאי קודם למעשה, ד. התנאי הוא דבר שאפשר לקיימו ח.
חסר פרט אחד בתנאי הוי תנאי בטל ומעשה קיים, ומקודשת כאילו לא
התנה כלל.

ז. ואם אמר לאו ואח"כ הן ואח"כ לאו הוי תנאי, דהעיקר שיסיים בלאו, דאם מסיים בהן
לאו תנאי הוא דבגמר דבריו מתפיס כ"כ הר"ן מגמ' גיטין ע"ה ועיין בח"מ.
ח. לאפוקי על מנת שתעלי לרקיע וכדומה. ובעינן נמי שאפשר יהיה לקיימו ע"י שליח,
ב"י.